

На тоя цвят, под нежните листа,
лечебността е скрита и смъртта.
Допреш ли го, добиваш нова мощ,
а вкусил ли - пред тебе черна нощ
разстила своя плащ. Така отвика
като крале живеят у човека
и билките същински врагове:
~~Добро~~ - и ~~зав~~ се другият зове.
И там където връх злината вземе,
смъртта без жал живота ще отнеме.

/Влиза РОМЕО./

РОМЕО - Добро утро, отче.

БРАТ ЛОРЕНЦО - Бог добро да дава! —
Но тъй сърдечно кой ме поздравява?
А, ти ли си! Какъв бе тоя сън,
че толкова рано вече си навън?
Неволите, тежките остави
за старите, за техните глави!
Виж, младите не знаят грижа що е -
за тях нощта минава в сън спокоен.
Но ти навярно станал си в зори -
покой не си виждал на сън дори! -
Дали сгреших? - Да го забрави злото,
той тая нощ забравил е леглото!

РОМЕО - Покой намерих, но на друго ~~ложе~~.

БРАТ ЛОРЕНЦО - При Розалина ли? - Прости ме, боже!